

Synspunktet fra Syden

Sæt dig selv for et øjeblik i stedet for en præsident, en minister eller en anden vigtig leder af en nation fra det globale Syd, som repræsenterer størstedelen af menneskeheden – enten en nuværende leder eller en fremtidig leder, såsom de omkring 150 unge voksne fra 37 lande på alle kontinenter, der deltog i den internationale ungdomsdialog den 14. december med Schiller Instituttets grundlægger Helga Zepp-LaRouche.

Hvad ser du?

Du ser USA spille en vigtig rolle i forsøget på at finde en løsning på krigen i Ukraine, der tager hensyn til alle parter sikkerhedsinteresser. Men du ser også en Trump-regering, der er ved at iværksætte et militært angreb på Venezuela og åbent erklærer, at den har til hensigt at stjæle landets olie – og allerede er begyndt at gøre det ved at beslaglægge skibe på åbent hav – efter at være blevet valgt på løftet om »aldrig igen« at indlede en sådan erobrerkrig.

Du læser den samme administrations dokument om national sikkerhedsstrategi, udgivet den 4. december 2025, som bekendtgør dens intention om at drive Kina og dets Bælte- og Vej-initiativ ud af den vestlige halvkugle – til at begynde med. »Vi bør gøre alt for at fordrive udenlandske virksomheder, der bygger infrastruktur i regionen,« hedder det direkte i dokumentet, »ved at udnytte USA's indflydelse inden for finans og teknologi til at få landene til at afvise sådan hjælp,« samtidig med at vi bruger amerikansk militær, politisk og økonomisk magt til at »udvide amerikansk adgang til kritiske mineraler og materialer.«

Du forstår, at hvis denne Trump-variant af britisk kolonialisme får lov at bestå på den vestlige halvkugle, vil Afrika, Mellemøsten og Asien være de næste.

For at være sikker, ser du dig derefter omkring for at se,

hvilke store infrastrukturprojekter USA har bidraget med til at opbygge i Latinamerika og Caribien i løbet af de sidste 20 år.

Der er ingen.

Men dine øjne vender sig også mod en anden økonomisk og sikkerhedspolitisk linje fra Kina og andre nationer i BRIKS og SCO. Du er godt klar over, at Kina har løftet 850 millioner mennesker ud af fattigdom på 40 år, og du har spurgt dig selv: »Hvis Kina kan gøre det, hvorfor kan vi så ikke?« Og den 10. december 2025 udsendte den kinesiske regering et politisk strategipapir om Latinamerika og Caribien, der tilbyder »planlægning og opførelse af infrastruktur i lande i Latinamerika og Caribien (LAC) for at forbedre den regionale infrastrukturelle sammenhængskraft.«

Det fastslår, at Kina vil hjælpe med at »udnytte rumteknologi til at fremme LAC-landenes videnskabelige, teknologiske og industrielle udvikling« og tilbyde »aktiv deltagelse af LAC-landene i Kinas bemandede rumprogram og missioner til månen og det ydre rum.« Det understreges, at der vil blive ydet særlig støtte til »unge forskere«, og at fattigdomsbekæmpelse vil være et centralt mål for alle kinesiske aktiviteter i regionen. Det understreges, at »Kina vil fortsætte med at yde udviklingsbistand til LAC-landene uden at stille politiske betingelser« (langt fra, hvad IMF og Wall Street gør i øjeblikket), og det tilbydes endda at »gennemføre trilateralt udviklingssamarbejde i LAC-landene med relevante lande uden for regionen« – et direkte tilbud til USA og Europa om at deltage i denne win-win-politik.

Man kan så se på, hvilke store infrastrukturprojekter kineserne har bygget eller tilbudt at iværksætte i Latinamerika og Caribien. Man ser Chancay-megahavnen i Peru, der nu er i drift; den foreslåede bi-oceaniske jernbanekorridor, der forbinder Atlanterhavet og Stillehavet fra Peru til Brasilien; man ser Mutún-jernmalm- og

stålkomplekset i Bolivia; der er forslag om at bygge den nicaraguanske interoceaniske store kanal og bygge højhastighedstoglinjer gennem hele Mellemamerika. Man ser de kinesiske forslag om at bygge højhastighedstog i Mexico – fra Mexico City til Querétaro og på tværs af Tehuantepec-landtangen – som blev annulleret på grund af pres fra Wall Street og Washington.

Disse unge mennesker med denne vision er Amerikas bedste allierede i den fælles opbygning af en ny international sikkerheds- og udviklingsarkitektur, når vi går ind i 2026 – året for 250-årsdagen for den Amerikanske Uafhængighedserklæring.